

1

เสียงเรียก

ฟอ!

เสียงงูขู่ดังก้องทั่วทะเลสาบเฟอราน ท่ามกลางแสงดาวอันพร่างพราย ทั่วทั้งเมืองยังคงสงบนิ่งไม่มีการเคลื่อนไหวใด รวากับไม่มีใครได้ยินเสียงขู่คำรามของผู้ยิ่งใหญ่แห่งผืนน้ำ กลิ่นหอมของซีคายังโชยมาไม่จางหาย ทำให้ผู้คนอุ้ใจเพราะเชื่อว่าการขู่คำรามนั้นหาใช่เพื่อข่มขวัญ แต่เป็นเสียงอวยพรและคุ้มครองชาวเมืองให้รอดพ้นจากภัยอันตราย

คนส่วนใหญ่คิดอย่างนั้น จะมีก็แต่คนคนเดียวเท่านั้นที่ได้ยินแตกต่างไป

“ข้าได้ยินเสียงเรียก” ดาร์เลียเอ่ย พลางห้ามมือของดิสก้าที่กำลังรูดซุดของเธอออกจากตัว หลังจากเสร็จพิธีศพของเทนเนล่า ไวเซอร์ทุกคนและคณะของเขาต่างแยกย้ายเดินทางกลับชนเผ่าตัวเอง เพื่อไปเตรียมคณะสักการะที่ต้องเดินทางไปร่วมงานฉลองอารามแห่งอำพันซึ่งจะจัดขึ้น

ในวันที่ 6 เดือน 6 ของทุกปี

“ไม่ใช่ตอนนี้หรอก ดาร์เลีย” ดิสก้าตอบ ขณะใช้แรงที่มากกว่า แข็งขันและปลดเปลื้องสิ่งบดบังออกจากร่างกายของคนรัก แล้วก็เหมือนกับทุกครั้งที่มีผิวกายของคนทั้งคู่ดึงดูดกันและกัน น่าแปลกที่ร่างกายของพวกเขเข้ากันได้ดี รวกับทั้งสองคนรู้จักกันดีมานานปี ซึ่งดิสก้าเชื่อว่าพวกเขาคือสวณผสมที่ลงตัวอย่างที่ไม่อาจหาอะไรมาแทนที่ได้

“ข้าเองก็ได้ยิน” ดิสก้าตอบ ขณะโอบกอดร่างของดาร์เลียที่สิ้นสะท้าน เพราะเพิ่งผ่านพายุแห่งอารมณ์มาหมาดๆ ไร้อย่างพอใจ มีแต่เวลานี้เท่านั้นที่หญิงแกร่งของเขาจะแสดงความเป็นหญิงสาวอย่างที่ควรเป็น

“แล้วยังจะทำเมินไม่ฟังข้าอีกนะ” ดาร์เลียดึงเสียงแผ่วแผ้งไว้ด้วยความหงุดหงิด

“นี่เป็นเวลาของข้า ทำไมข้าต้องสละเวลาให้แก่เสียงเรียกนั้นด้วยล่ะ” ดิสก้าแย้งอย่างไม่ใส่ใจ

ดาร์เลียยกมือยื่นอกชายหนุ่มเพื่อลูกขึ้น แต่ดิสก้าโอบกอดเธอไว้แน่น

“ดิสก้า” ดาร์เลียปรามเสียงต่ำ เพราะเสียงซู่ฟ่อที่ดังลั่นไปทั่วทะเลสาบเมื่อครู่กลับมาดังอีกครั้ง และครั้งนี้ มันดังขึ้นพร้อมกับเสียงคำรามของเสือดำเฟอริมซึ่งลาดตระเวนอยู่โดยรอบ

“ข้ารู้” ดิสก้าตอบ พลางดึงตัวดาร์เลียขึ้น แล้วสอดมือข้างหนึ่งเข้าที่ได้ท้ายทอยหญิงสาว ก่อนจะจูบเธออย่างดูดดื่มลึกซึ้ง ตอนแรกดาร์เลียขัดขืน สุดท้ายก็ปล่อยให้ชายหนุ่มจูบเธอจนพอใจ เมื่อเขาถอนริมฝีปาก ดวงตาสองคู่ก็สบกันนิ่งไปครู่หนึ่ง ดิสก้าลูบแก้มดาร์เลียพลางแย้มยิ้มอย่างพอใจ

“ข้าว่าเทพีเรปไทล์ต้องจงใจแกล้างข้า”

“เพราะเจ้าเป็นเด็กไม่ตีนะสิ” ดาร์เลียตอบ แล้วดันตัวออกห่าง ครั้งนี้ดิสก้ายอมปล่อยเธอโดยดี แต่ยังเฝ้ามองดาร์เลียก้าวลงจากเตียง เดินไปชำระล้างร่างกายที่อ่างอาบน้ำ ดิสก้าเอนกายพิงผนังหัวเตียง พร้อมกับยกมือขึ้นประสานรองรับไว้ได้ทำยทอย ขณะมองตามร่างกาย อันงดงามของสาวคนรักด้วยสายตาอ่อนคลาย

“เจ้าคาดหวังให้ข้าเป็นอย่างลุ่มเหรอ เป็นคนดีถึงขนาดของที่อยาก ได้ใจแทบขาดมาอยู่ตรงหน้าก็ยังไม่คว้าไว้”

ดาร์เลียหันมาสบตาดิสก้าแล้วส่ายหน้า

“ไวเซอร์แห่งออเรียมาเป็นผู้รู้ผิดชอบชั่วดียิ่งกว่าใคร และเขาให้ความสำคัญแก่ส่วนรวมก่อนเสมอ แต่ไซ...บางทีการเป็นคนดีมากเกินไป ก็ทำให้เขาต้องทรมาน ในจุดนั้นข้าเห็นด้วยว่าเขาควรเอาแบบอย่างจาก เจ้าบ้าง”

ดวงตาของดิสก้าเปล่งประกายวาวขึ้น “ลุ่มกำลังทำ”

ดาร์เลียชักน้ำขึ้นล้างตัว พลางตอบว่า “เท่าที่เห็น เขายังทำ ไม่สำเร็จ”

ดิสก้าหัวเราะ “ไซ ดูได้จากที่ลุ่มต้องกลับออเรียมาไปคนเดียว แต่ข้าว่า...คงอีกไม่นานหรอก”

ดาร์เลียเงยหน้าสบตาดิสก้า

“หมายความว่ายังไงคะ ที่ว่าอีกไม่นาน”

ดิสก้าลงจากเตียง แล้วเดินมาที่อ่างอาบน้ำ ดาร์เลียมองท่าเดิน อย่างสามชุกของไวเซอร์แห่งเฟอราเมนแล้วจึงรีบดึงผ้าเช็ดตัวมาพันรอบ ตัว ก่อนเดินขึ้นจากอ่างอาบน้ำ แต่มือหนาของคนที่เดินสวนจะลงไป ในอ่างก็รั้งข้อศอกหญิงสาวไว้

“ดิสก้า” ดาร์เลียหันมาเรียกชื่อชายหนุ่มเป็นเชิงเตือน

ดิสก้ายิ้มกว้างให้ ก่อนจะปล่อยมือ แล้วเดินลงอ่างอาบน้ำไปอย่าง

อารมณ์ดี

ดาห์เลียถอนหายใจยาว แล้วเดินตรงไปคว่ำซูดของเธอที่ถูกถอดโยนทิ้งไว้ข้างเตียง ขณะได้ยินเสียงดิสก้าพูดลอยๆ มาว่า

“หายนะจบแล้วดาห์เลีย และคนที่ยอมทำทุกอย่างได้เพื่ออดินแดนอย่างลุ่มก็ควรหันมาทำเพื่อตัวเองได้แล้ว”

“คงต้องใช้แรงกระตุ้นมหาศาลทีเดียวละ ถึงจะเปลี่ยนนิสัยเขาซึ่งได้รับการหล่อหลอมด้วยสิ่งแวดล้อมมานานปีได้” ดาห์เลียตอบขณะแต่งตัวไปด้วย

“สำหรับเจ้า ก็คือซ้ำๆ ใหม่ล่ะ”

มือของหญิงสาวซึ่งกำลังผูกสนับเข้ากับต้นขาชะงักนิดหนึ่ง แล้วหันไปมองคนพูด ขณะที่ดิสก้าส่งยิ้มให้ จนดาห์เลียต้องตอบอย่างอดหมั่นไส้ไม่ได้

“หลงตัวเองเกินไปแล้ว”

“แน่นอน และสำหรับลุ่มก็คือ อเล็กซ์”

ดาห์เลียยกขาข้างที่พาดเท้าไว้บนขอบเตียงเพื่อให้สะดวกแก่การติดสนับขาลง ก่อนจะเดินมาหาดิสก้า เธอนั่งคุกเข่าข้างอ่างอาบน้ำ พลังโน้มไปหน้าไปหาคนในอ่าง ซึ่งยึดตัวขึ้นมารับสัมผัสอันอ่อนหวานจากหญิงสาว มีไม้บอยนักที่หญิงแกร่งอย่างดาห์เลียจะมอบความอ่อนหวานแบบนี้ให้ แม้เพียงเบาบาง แต่ก็ทำให้คนหลงตัวเองคนนี้รู้ว่า คนใจแข็งอย่างดาห์เลียก็รู้สึกเสียใจที่ต้องถูกขัดจังหวะการหาความสุขของเขาหลังจากทำงานหนักมาทั้งวัน

“ซ้ำจะรีบกลับ” ดาห์เลียบอกเสียงเบา แล้วลุกเดินออกจากห้องพักไป

ดิสก้ามองตาม่านประตูห้องอาบน้ำด้วยรอยยิ้ม มั่นปลิวสะบัดไปตามร่างของหญิงสาวที่เดินผ่าน แต่ไม่นานรอยยิ้มนั้นก็จางหายไป

เมื่อเงาร่างของเสื้อดำเฟอริมซึ่งแตกต่างกับเสื้อดำเฟอริมตัวอื่นๆ ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของเขา

ดิสกำหนดไปสบตาเสื้อดำตัวนั้น ก่อนจะพูดว่า
 “ไม่ใช่แค่คาร์เลียสินะที่โดนเรียก”

‘พริส’

พริสเซล่าล้มตาคืนตามเสียงเรียก แล้วต้องแปลกใจ เธอไม่ได้อยู่ในที่ที่เธออยู่ก่อนจะหลับตาลง พริสเซล่านั่งฝึกจิตอยู่ในห้องนอนตัวเอง แต่ตอนนี้มีนักบวชสาวกลับนั่งคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าเทพทั้งสี่ในมหาวิหารเดียกวิธ และยิ่งน่าตกใจมากกว่านั้นก็ตรงที่เจ้าของเสียงที่เรียกเธอเมื่อครู่ คือคนที่เธอคิดถึงอยู่ทุกลมหายใจรองจากฮาริ

“มีเรีย” พริสเซล่าตรงเรียกชื่อเพื่อนรักด้วยเสียงสั้นเครือ และตั้งใจจะเอื้อมมือไปหาเพื่อน แต่เด็กหญิงมีเรียกลับส่ายหน้า

‘ข้ามาลา’

“เจ้าจะไปไหน ไหนเจ้าว่า เจ้าจะไม่...” คำพูดทวงสัญญาของพริสเซล่าขาดหายไป เมื่อเห็นมีเรียเพ่งมองเขม็งมาที่หน้าท้องของเธอ พริสเซล่าจึงยกมือโอบกอดตัวเอง พลางถามว่า

“จริงใช่ไหม ข้าไม่ได้คิดไปเองใช่ไหม”

มีเรียพยักหน้า

‘จิตของข้าจะสลายไปเพื่อหลอมรวมกับชีวิตใหม่ เมื่อนั้นข้าจะไม่ใช่มีเรียของเจ้าอีกแล้ว เพื่อนรัก’

ดวงตาของพริสเซลารื้นด้วยหยาดน้ำตา

“ไม่เป็นไร ขอเพียงเจ้ายังอยู่ไม่ว่าจะเป็นอะไร ข้าลืมนิดใจทั้งนั้น” มีเรียยิ้ม ‘ข้าขอโทษที่ทำให้เจ้าลำบาก เจ้าคงทรมานมากใช่ไหม’ พริสเซล่าอยากส่ายหน้าเพื่อให้เพื่อนสบายใจ แต่ไม่ทำ ในเวลานี้

มีเพียงเด็กหญิงตรงหน้าเท่านั้นที่เธอแสดงความอ่อนแอให้เห็นได้

“อ้อ ข้าทรมาน ข้าเหงา ข้าไม่เหลือใครแล้ว มีเรีย...ข้าไม่เหลือใครเลยจริงๆ” พริสเซล่าคร่ำครวญ ก่อนจะร้องไห้อย่างน่าเวทนา รวากับเด็กน้อยผู้หาทางออกให้แก่ชีวิตตัวเองไม่ได้

มีเรียเดินมาวางมือซ้ายของเธอลงบนศีรษะพริสเซล่า

ความอุ่นอันคุ้นเคยทำให้หยาดน้ำตาหายไป พริสเซล่าเงยหน้ามองเพื่อน

‘ผู้ชายคนนั้นไม่เคยทิ้งเจ้าไปไหนเลย พริส เขาอยู่กับเจ้าตลอดเวลา นั่นคือคำสัญญาของเอ็มวิส’

“แต่เขาไม่อยู่ ไม่มี...ไม่มีเลย” พริสเซล่าตอบเสียงแผ่ว

มีเรียทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าพริสเซล่า แล้วดึงมือพริสเซล่าข้างที่มีสัญลักษณ์รูปฟีนปลาออกมา ก่อนจะก้มหน้าลงสัมผัสรอยสัญลักษณ์นั้นด้วยริมฝีปากของเธอ

“มีเรีย!”

พริสเซล่าอุทาน ไม่ใช่ด้วยการกระทำของเพื่อน แต่เพราะทันทีที่มีเรียทำอย่างนั้น รูปลักษณ์ของมีเรียที่บางเบาอยู่แล้วก็ยิ่งจางลงมากยิ่งขึ้น

‘เขายังอยู่ เพื่อนรัก เพราะพวกเราคือเอ็มวิส’

“มีเรีย!” พริสเซล่าตะโกนร้องเรียกเสียงดังลั่น พร้อมๆ กับที่ดวงตาของเธอเบิกโพลงขึ้นท่ามกลางแสงสลัวของห้องนอนตัวเอง หัวใจของพริสเซล่าเต้นรัวเร็ว ขณะกวาดสายตามองไปรอบตัว บีสันอัศวินดีฟ้าของเธอปรากฏตัวขึ้นทันที แล้วตรงมาช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้น

“ท่านไวเซอร์ฝันร้ายหรือคะ” บีสันถาม

พริสเซล่าส่ายหน้า

“ไม่...ข้าไม่ได้ฝันร้าย นี่ก็โง่งแล้ว”

“ตีสามคะ”

พริสเซล่าพยักหน้า เธอกระเถิบตัวไปนั่งพิงหมอนซึ่งปีนจัดไว้ แล้วโบกมือให้อัศวินดีพาไปพักผ่อนได้ ในขณะที่เธอบังคับให้มานรอบเตียงปล่อยตัวลงมาข้างเธอไว้บนเตียงตามลำพัง ดวงตาสีเขียวมรกตของหญิงสาวมองไปรอบเตียงครู่หนึ่ง ก่อนจะหลับตาลง ถอนหายใจยาว ทุกอย่างเงียบสงบ สิ่งเดียวที่ไม่สงบคือใจของเธอ ณ ที่แห่งนี้เต็มไปด้วยความทรงจำเกี่ยวกับฮาโร โดยเฉพาะบนเตียงนี้ที่ยังมีกลิ่นอายของเขายู่จางๆ

พริสเซล่ายกมือขึ้นลูบรอยฟันปลา ในเวลากลางวันเธอสวมปลอกแขนปิดทับรอยนี้ไว้ ทำให้เธอลืมเขาไปได้บ้าง แต่ในเวลากลางคืน เมื่ออยู่คนเดียว หญิงสาวก็ทำได้แค่เฝ้ามองมัน วาซาเรียบอกว่า นี่คือคำสาบานของเอมิวิส คำสาบานที่จะทำให้เอมิวิสเป็นอมตะ แต่เอมิวิสที่เธอรู้จักทุกคน ไม่เห็นมีใครเป็นอมตะสักคน

ติง!

หยดน้ำตาที่อดกลั้นไว้เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น หยดลงกระทบรอยรูปฟันปลานั้นหยดแล้วหยดเล่า จนกลายเป็นสายน้ำที่พุ่งพรวดมา หญิงสาวสะอื้นให้อย่างเงียบงัน ก่อนจะยกมือข้างที่มีสัญลักษณ์นั้นขึ้นจุ่มด้วยริมฝีปากสีนเทาเพราะแรงสะอื้น

‘ข้าคิดถึงท่าน’

วืง! วืง! วืง!

แสงสีเหลืองอำพันทอประกายขึ้นจากสัญลักษณ์นั้น พริสเซล่าดึงมือออกห่าง และเพ่งมองละอองสีเหลืองอำพันที่พวยพุ่งออกจากรอยฟันปลา แล้วกอบปรกกันเป็นร่างของฮาโร ซึ่งตอนแรกดูบางเบามาก แต่แล้วก็เข้มและทึบแสงขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นร่างของผู้ชายคนเดียวที่ครอบครองหัวใจของเธอ

“ทะ...ท่าน” พริสเซล่าจ้องมองภาพตรงหน้า และตะลึงงันไปอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อตาตัวเอง

ฮาโรแย้มยิ้ม พลางเอื้อมมือมาเช็ดน้ำตาให้เธอ สัมผัสอันคุ้นเคย
ทำให้พริสเซล่าแข็งใจ ยื่นมืออันสั้นเทาไปหาอย่างหวาดๆ กลัวว่าสิ่งที่
ปรากฏขึ้นตรงหน้าจะสลายหายไป

แปะ

มือของพริสเซล่าแตะกับแก้มของฮาโร แม้อุณหภูมิที่มือเธอสัมผัส
ได้จะแตกต่างไปจากที่เคย แต่เมื่อสิ่งที่อยู่ตรงหน้ายังคงอยู่ ไม่สลายไป
อย่างที่คิด หัวใจของพริสเซล่าก็เต้นรัวแรงขึ้น จากที่ตะใบหน้าเขาเบาๆ
ด้วยมือเพียงข้างเดียว มืออีกข้างของเธอก็ยกขึ้นแนบแก้มอีกข้างของเขา
ไว้ ก่อนจะโผตัวเข้าสวมกอด แล้วสองมือก็โอบล้อมรอบคอของฮาโร
พลางร้องไห้โฮ

“ท่านไวเซอร์!” บีลินที่ยืนอยู่ด้านนอกร่องถ้ำ กำลังจะเปิดม่าน
ดู แต่พริสเซล่าได้สติก่อน จึงร้องห้าม

“ข้าไม่เป็นไร ข้าแค่...กำลังร้องไห้”

บีลินล่าถอยห่างไป

พริสเซล่าหันมามองคนที่เธอกำชายเสื้อในชุดแปลกตาของเขาไว้
แน่น พร้อมกับกางอาณาเขตเพื่อปิดกั้นเสียงพุดคุยของเธอกับเขา ก่อน
จะถามว่า

“ท่านยังไม่ตาย”

“ข้าตายแล้ว” ฮาโรตอบ พลางได้มือเช็ดน้ำตาของคนที่ยืนมองเขา
ด้วยดวงตาโตอย่างที่ไม่เคยมองเขาตอนยังมีชีวิต

“แต่...”

ฮาโรเลื่อนนิ้วมาแตะริมฝีปากของพริสเซล่า ทำนองไม่ให้เธอพูดต่อ

“ขอโทษที่กลับมาช้า”

พริสเซล่าดึงมือที่ปิดปากเธอออก แล้วถามว่า “หมายความว่ายังไงคะ ท่านตายแล้ว แต่กลับมาได้ ท่านไม่ได้ลื้อข้าเล่นใช่ไหม หรือว่าท่านเป็นแค่ภาพหลอน มนต์ดำ หรือ...”

พริสเซล่าถูกปิดปากด้วยริมฝีปากของคนที่เธอตั้งหน้าตั้งตาถาม เขาไม่หยุด ริมฝีปากของเขาเย็นเฉียบ ทำให้หญิงสาวชดชื่นนิดหน่อยในตอนแรก แต่เมื่อสัมผัสอันคั้นเค้นเริ่มสร้างความร้อนรุ่มให้แก่เธอ อาการชดชื่นที่มีก็อ่อนลง ก่อนจะตอบสนองอีกฝ่าย รับรู้สัมผัสที่แสนคิดถึงเสียงกระซิบที่พริสเซล่าภาวนามาตลอด ว่าอยากจะได้ยินมันอีกครั้ง และจังหวะหัวใจที่มีแต่เธอเท่านั้นที่ได้ยินมัน

“หากนี่เป็นความฝัน ข้าก็อยากฝันอย่างนี้ทุกค่ำคืน” พริสเซล่าคิดพลางปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในอ้อมกอดเดิมที่แตกต่างออกไป

ไม่มีลมหายใจร้อนที่จรดผิวเธอให้ใจหวิว ไม่มีเสียงเต้นของหัวใจที่สอดประสานไปกับเสียงเต้นของหัวใจของเธอ วงแขนนี้แม้จะเย็นชืดแต่ยังคงสร้างความร้อนทุกครั้งสัมผัสผ่านผิวเธอ เขาคือ ‘ฮาโร’ ที่ไม่ใช่ ‘ฮาโร’ ของเธออีกต่อไป

“เอมวิส คืออะไรกันแน่” พริสเซล่าถาม ขณะแนบหน้ากับแผ่นอกเปลือยเปล่าของฮาโร หูของเธอแนบอยู่ตรงตำแหน่งหัวใจของเขา แต่เธอกลับไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เขาคือคนที่ตายไปแล้ว แต่ทำไมคนที่ตายไปแล้วคนนั้นถึงกอดและทำให้เธอมีความสุขได้

มือของฮาโรสางเส้นผมของพริสเซล่า แล้วม้วนเส้นผมเป็นเกลียวกับปลายนิ้ว พลางตอบว่า

“ไม่ใช่ทั้งทวยเทพและปีศาจ ไม่ใช่แม้กระทั่งมนุษย์ พวกเราเป็นสิ่งที่คงอยู่ด้วยคำสัญญา และจะสูญสลายไปเพราะคำสัญญา”

พริสเซล่าเงยหน้าสบตาฮาโร และเพิ่งสังเกตเห็นว่า ใบหน้าของฮาโรดูอ่อนเยาว์กว่าตอนที่เขาจากไป ดูเหมือนเขาได้ถือกำเนิดใหม่

“แต่มันทำให้ท่านกลับมา กลับมาหาข้า”

ฮาโรยืม “ข้าไม่เคยจากไปไหน ข้าได้ยิน...เสียงร่ำไห้ของเจ้า”

“ท่านรู้ล่วงหน้าหรือเปล่า ว่าสามารถกลับมาได้” พริสเซล่าถาม
น้ำเสียงของเธอเริ่มเข้มข้น

“ข้าไม่รู้ วาริเวก้าบอกข้าเพียงว่า เอ็มวิสทุกคนมีหน้าที่ พวกเรา
แค่ต้องทำหน้าที่ของเรา และข้าทำมันลุล่วงไปแล้ว”

พริสเซล่าพยักหน้า “ท่านช่วยอเล็กซ์”

ฮาโรส่ายหน้า “ไม่ใช่แค่นั้น ข้ายังพานางกลับมา”

พริสเซล่าขมวดคิ้ว “ยังไงคะ”

ฮาโรมองพริสเซล่าขยับตัวลุกขึ้นนั่ง เธอยกมือสองขมที่ยุ่งเหยิง
แต่พอหันมาสบตาเขา ใบหน้าขาวของเธอก็แดงระเรื่อขึ้น ฮาโรได้นั่งไป
ตามแก้มแดง แล้วพูดว่า

“เพราะข้าใช่ไหม”

ผิวน้ำที่แดงระเรื่อกลายเป็นแดงจัด แต่หญิงสาวก็ยอมตอบว่า
“เพราะท่านมอง”

มุมปากของฮาโรยกขึ้นจนเป็นรอยยิ้มกว้าง ตลอดหลายปีที่เขาได้
ครอบครองเธอ วินาทีนี้เองที่ชายหนุ่มเพิ่งรับรู้ว่าเขาได้ครอบครองเธอ
แล้วจริงๆ ทั้งตัวและหัวใจ

“ช่างเป็นความตายที่คุ้มค่าจริงๆ” ฮาโรเพิ่มทำ

คำว่า ‘ตาย’ ทำให้รอยแดงบนใบหน้าพริสเซล่าจางหายไป
หญิงสาวขยับตัวเข้ามากอดฮาโรไว้ ราวกับเด็กน้อยซื่ออ่อน พลังพูดว่า

“อย่าไป”

“ข้าไม่เคยไปไหน ความตายไม่อาจทำลายคำสัญญาของเอ็มวิส
ได้ ข้าเคยไม่เชื่อ ต่อเมื่อเจอกับตัวเอง ข้าจึงต้องเชื่อ ข้าจะอยู่ข้างเจ้า
เสมอ ตราบเท่าที่เจ้ายังคงเรียกหาข้า”

พริสเซล่าเงยหน้ามอง ฮาโรกัมจูบปากเธอเบาๆ แล้วผละออก

“และข้าเห็นด้วยกับเจ้าที่ส่งลูกของเราให้วีเซอร์เมลก้าเป็นผู้เลี้ยงดู เด็กคนนี้ควรได้เลือกเส้นทางชีวิตของตัวเอง เพื่อชดเชยที่มีเรีย...ไม่ได้เลือก”

“ท่านได้ยิน?”

ฮาโรพยักหน้า “เมื่อสูญสลาย ข้าถึงเข้าใจว่ามีเรียไปอยู่ที่ไหน แต่เพราะนางไม่ได้ทำพันธสัญญาไว้กับเจ้า นางจึงทำได้แค่อยู่รอบตัวเจ้า แต่ข้าไม่ใช่ ข้าได้มอบคำสัญญาเพียงหนึ่งเดียวของชีวิตเอ็มวิสให้แก่เจ้าไปแล้ว ข้าจึงมีตัวตน...เพื่อเจ้า”

“คนอื่นจะมองไม่เห็นท่านนั่นหรือ” พริสเซล่าถาม

“ต้องเป็นคนที่มีความตั้งใจสูง หรือคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้า หรือคนที่ข้าจำเป็นต้องทำหน้าที่เอ็มวิสให้เท่านั้น เขาถึงมองเห็นข้าได้”

“หมายความว่ายังไงคะ คนที่ท่านต้องทำหน้าที่เอ็มวิสให้เขา ท่านไม่ได้บอกว่า ท่านได้ทำงานสำเร็จแล้วหรือที่ช่วยอเล็กซ์” พริสเซล่าถามด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ฮาโรกัมจูบคนซี้งวลซี้งๆ หลายครั้ง แล้วพลิกตัวให้หญิงสาวลงนอนบนเตียง ก่อนจะตอบว่า

“อเล็กซ์ได้รับการช่วยจริง แต่หน้าที่ของนางเพิ่งเริ่มเท่านั้น และเอ็มวิสทุกคนรอคอยเวลาที่นางจะทำหน้าที่ของนางให้เสร็จสิ้น เพื่อการนั้น แม้แต่เอ็มวิสที่ทำภารกิจของตัวเองเสร็จสิ้นไปแล้วอย่างข้าก็ต้องเตรียมตัว”

“เตรียมตัว? อะไรคะ”

“พิธีแต่งตั้ง” ฮาโรเอ่ยเพียงแค่นั้น ก็ก้มลงปิดปากคนถามอีกครั้งราวกับหิวกระหาย ใครว่าคนตายไม่มีความรู้สึก หากเขามีโอกาสเถียงกับคนพวกนั้น เขาจะยกมือขอตกเรื่องนี้เป็นคนแรก เขาเคยหงุดหงิด

วาริเวก้าที่เข้มงวดเรื่องการควบคุมพลัง และควบคุมการสอนเขาอย่างจริงจังมาตลอด แต่หลังจากร่างกายเขาสูญสลาย เขาจึงเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ว่าทำไมหัวหน้าตระกูลเอ็มวิสคนนั้นถึงได้เข้มงวดมากนัก

‘เพราะการได้ยินเสียงร่ำไห้ของคนรัก แต่ไม่มีแม้กระทั่งมือเอาไว้โอบกอดเพื่อปลอบประโลมนาง มันเจ็บปวดยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด’

ฮาโรเจ็บปวดไปในทุกอณูของดวงวิญญาณ เมื่อได้ยินเสียงหยดน้ำตาร่วงจากดวงตาคู่สวยนี้ เขางัดเอาทุกสรรพวิชาที่เคยเรียนรู้ออกมาใช้ เพื่อรวบรวมพลังของเขาให้ปรากฏกายต่อหน้าเธอได้อีกครั้ง แต่ถึงเขาจะทำทุกอย่างนั้นแล้ว ก็ยังต้องใช้พลังมากมหาศาล แน่نون เมื่อเขาทำมันได้แล้ว เขาก็จะไม่ยอมเสียมันไปอีก

“ซำรักท่าน” เสียงกระซิบที่น่ารักของนางฟ้าตัวน้อยดังขึ้น ทำให้ฮาโรซึ่งโอบกอดเธอไว้รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลก แม้ความรักนี้จะไม่สามารถบอกใครได้ เพราะมันคือ ความรักที่เขาใช้ทั้งชีวิตของเขาแลกมา

“ซำก็รักเจ้า”

พริสเซล่าหลับไปอย่างมีความสุข ขณะที่ฮาโรกอดเธอไว้ แล้วมองไปที่ปลายเตียง ร่างของมีเรียปรากฏขึ้น เธอมองมายังพวกเขา ตอนนั้นฮาโรมองเห็นมีเรียซึ่งคอยเฝ้าดูพวกเขามาตลอดได้ชัดเจน แตกต่างกับตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่

‘ขอบคุณ’ ฮาโรบอกกับมีเรียทางกระแสนจิต ส่วนหนึ่งที่เขามาปรากฏตัวต่อหน้าพริสเซล่าได้เร็วกว่ากำหนด ก็เพราะมีเรียใช้พลังของเธอช่วยเขา

มีเรียส่ายหน้า ‘พริสต้องการท่าน อีกอย่าง...อเล็กซ์ก็ต้องการท่าน’
ดวงตาของฮาโรทอประกายกังวล

‘ซำพานางกลับมายังลิบาเนีย ในตอนนั้นนางเกือบจะหลุดกลับไป

ยังโลกของนางแล้ว ท่านกำลังจะบอกว่า มันจะเกิดขึ้นอีกงั้นหรือ'

มีเรียส่ายหน้า 'อเล็กซีในตอนนี้จะไม่ไปไหน นาง...ได้เลือกแล้ว'

'แต่ท่านบอกว่า นางเองก็ต้องการซ้ำ'

ดวงตาของมีเรียอ่อนแสงลงเหมือนกับร่างของเธอซึ่งเลื่อนวางลง

'มันเป็นชะตากรรม ท่านฮาโร มีเพียง 'เสียงเรียก' เท่านั้นที่ทำให้
แม่ मदแห่งพาเวนน่าหลุดพ้นจากชะตากรรมนี้'

มีเรียเลื่อนหายไปแล้ว ฮาโรยังคงมองที่ที่เด็กหญิงคนนั้นเคยยืน
อยู่ แล้วครุ่นคิดถึงสิ่งที่มีเรียพูดถึง

"เสียงเรียกงั้นหรือ" ฮาโรพิมพ์ แล้วก็นมมองพริสเซล่าในอ้อมกอด
ของเขา

"ซ้ำกลับมาได้เพราะเสียงเรียกของนาง แล้วแม่ मदแห่งพาเวนน่า
คนนั้นเล่า นางจะกลับมา...ด้วยเสียงเรียกของใคร"

2

คำแนะนำ

“ตั้งใจของท่านให้หนึ่งกว่านี้ครับ การที่ท่านถูกปีศาจตามไป หลอกหลอนยันในฝันได้ ก็เพราะท่านมีสมาธิไม่มากพอ จึงทำให้ผู้อื่น เข้ามาล้วงรู้จิตใจของท่านได้” วาริเวก้าอธิบาย พลางเดินไปรอบวงมนตรา ที่อเล็กซ์สร้างขึ้นในห้องทำงานเก่าของฮาโร อเล็กซ์ขออนุญาตคริสต์ใช้ห้อง นี้เป็นสถานที่ค้นคว้าเกี่ยวกับแม่มดแห่งพาเวนน่า ตั้งแต่เสร็จพิธีศพของ เทเนล่า เพราะที่นี้เป็นห้องทำงานที่มีห้องพักพร้อมสรรพในตัว ความจริง อเล็กซ์อ่านหนังสือที่มีเกือบหมดแล้ว แต่ที่เด็กสาวยังอยากอยู่ต่อ ก็เพราะ การปรากฏตัวของวาริเวก้า

“มันทำได้ง่าย ๆ ชะที่ไหนล่ะ” อเล็กซ์แย้งอย่างหงุดหงิด แต่ก็ยอม ทำตามอย่างไม่ละความพยายามง่าย ๆ วาริเวก้าเห็นอย่างนั้นก็ลอบอมยิ้ม กับลูกศิษย์ของตัวเอง

อเล็กซ์ยืดหยุ่นและสู้ไม่ถอย เพราะเป็นแบบนั้น ตลอดเวลาที่ผ่านมา

มาทั้งที่เด็กสาวยังไม่ได้เรียนรู้การควบคุมพลังอย่างถูกต้องจากหัวหน้าตระกูลเอ็มวิส แต่อเล็กซ์ก็ใช้เวทมนตร์ได้ดี แถมใช้ได้โดยไม่ต้องยึดติดแบบแผนด้วย ทำให้เธอใช้เวทมนตร์ได้หลากหลายแขนง แต่ความหลากหลายเหล่านั้นก็สร้างความลำบากให้แก่เด็กสาวเหมือนกัน มันดูสะเปะสะปะ ทำให้เธอไม่ไปถึงจุดที่ควรเป็นสักอย่างเดียว

“เอาละ ที่นี้รอรับการบุกเข้าไปของข้านะ” วาริวก้าเตือนล่วงหน้า อเล็กซ์พยักหน้า แล้วเตรียมตัวรับมือวาริวก้าอย่างตั้งใจ

วาริวก้าหรีตาลงเล็กน้อย ก่อนจะเบิกตาขึ้น แล้วโพล่งเวทรุนแรงก็กระแทกใส่อาณาเขตของอเล็กซ์ จนเส้นผมของเด็กสาวที่รวบมัดไว้โบกสะบัดไปเบื้องหลังอย่างแรง ร่างของเธอถูกกระแทกถอยร่นไปจนหลุดจากวงมนตรา

ลำแสงที่เรืองขึ้นจากพื้นจางหายไปทันทีที่อเล็กซ์หลุดพ้นจากวงมนตรา เด็กสาวลดมือลงเท่ากับพื้นแล้วหอบ เม็ดเหงื่อผุดพรายขึ้นเต็มหน้าผากของเด็กสาว รวากับเธอเพียงผ่านการออกกำลังกายอย่างหนัก วาริวก้าไม่ได้เดินเข้ามาใกล้ หรือพูดจาปลอบใจเธอเหมือนที่วาซาเรียเคยทำ เขาเพียงยืนมองเธออย่างนิ่งเฉย รวากับไรต์วอน จนกระทั่งอเล็กซ์เงยหน้ามองเขา

“ข้าว่าวันนี้ท่านฝึกมากพอแล้ว พักผ่อนเถอะ”

“ยัง... ฉันยัง...” อเล็กซ์ค้านอย่างตื้อตึง

“เวทมนตร์ไม่ใช่สิ่งที่จะค้นมันออกมาได้ในตอนที่ท่านยังไม่พร้อม มันไหลเวียนอยู่ในกระแสเลือดของท่าน และมันจะออกมาเองเช่นเดียวกับการหายใจเข้าและออกของท่าน หากท่านมีสมาธิเพียงพอ”

“ฉันมีสมาธิ” อเล็กซ์ยืนยันอย่างไม่สออารมณ์เท่าใดนัก เธอโดนเตือนเรื่องนี้ตั้งแต่วันแรกที่ฝึกแล้ว และเธอรู้ดีจึงพยายามรวบรวมสมาธิอย่างมากแล้ว แต่วาริวก้าก็ยังเตือนเธอซ้ำซากด้วยคำพูดเดิมๆ อยู่ได้

“ท่านแน่ใจหรือ” วาริเวก้าถาม

“ฉันแน่ใจ” อเล็กซ์ตอบอย่างไม่ลังเลทั้งสีหน้าและน้ำเสียง

“ตั้งแต่คณะของออเรียมาเดินทางออกจากคาเพนเทีย สมาชิกของท่านก็แย่งอย่างเห็นได้ชัดเลยนะ”

“นั่นมัน...” อเล็กซ์ตั้งท่าจะเถียง แต่ต้องอ้าปากค้าง เมื่ออีกฝ่ายพูดจี้ใจดำเธอตรงๆ แต่วาริเวก้าก็คือวาริเวก้า เขาไม่เคยชักใช้ต่อ เขาทำเพียงแค่ออนหายใจยาว แล้วพูดก่อนจะหายตัวไปว่า

“แม่มดคือสิ่งมีชีวิตประเภทหนึ่ง ท่านจำเป็นต้องเรียนรู้ตัวเองก่อนจะเรียนรู้คนอื่น ฟรุ้งนี้ข้าจะมาใหม่”

อเล็กซ์ล้มตัวลงนอนแผ่กับพื้นในท่านอนคว่ำ ก่อนจะพลิกตัวมานอนหงาย แล้วถอนหายใจยาว เธอยกมือมาปิดหน้า แล้วภาพที่ปรากฏขึ้นในหัวก็เป็นภาพเดียวกับที่ปรากฏขึ้นเมื่อวาน เมื่อวานขึ้น และทุกๆ วันที่ผ่านมาก่อนหน้านั้น ภาพผู้ชายใจร้าย ลูมิเนอร์ มากัสตาร์

ทุกครั้งที่อเล็กซ์หลับตา ก็มักเห็นดวงตาของลูมิเนอร์ซึ่งมองเธอในวันเผาศพท่านเซลลาแห่งคาเพนเทีย ทุกครั้งที่นั่งคิด หูของเธอก็ยังได้ยินเสียงเขา ซึ่งถามเธอว่า เธอเป็นใคร แม้อเล็กซ์จะเอาชนะเสียงพูดนั้นและก้าวเดินต่อไปโดยไม่เหลียวหลังกลับได้ แต่มันก็ยังคงตามหลอกหลอนเธอจนเธอไม่สามารถรวบรวมสมาธิได้อยู่ดี

“บางครั้งคนเราก็ต้องการเวลาพักบ้าง” วาซาเรียบอกเธอ ก่อนเขาจะเดินทางออกจากคาเพนเทีย วันนั้นอเล็กซ์จำได้ว่าเธอมองปราชญ์เวทคนเก่งแห่งแอมมอรินอย่างไม่เข้าใจ แต่วาซาเรียก็ไม่อธิบายอะไรมากไปกว่าพูดย้ำคำเดิม

“พักได้นะอเล็กซ์ แต่อย่าหนี พวกเราพอมดจะไม่ยอมหนีอะไรทั้งนั้น”

อเล็กซ์เฝ้าบอกตัวเองว่าไม่ได้หนี เธอไม่จำเป็นต้องหนี และไม่

ใครทำให้เธอต้องหนีได้ ในชีวิตจริงของเธอ เธอหนีมามากพอแล้ว หนีจากโลกเดิม หนีจากความกลัว หนีความน้อยใจ เวลานี้เธอแค่ต้องทำจิตใจตัวเองให้นิ่ง แล้วทำเรื่องตรงหน้าให้ดีที่สุดในฐานะแม่คนแห่งพาเวณฬา

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้น พร้อมกับบานประตูที่เปิดออก อเล็กซ์ไม่ได้ลุกจากพื้นที่เธอนอนแผ่หลายอยู่ แค่เอี้ยวคอแหงนหน้าไปด้านหลังเพื่อมองผู้มาใหม่เท่านั้น เมื่อเห็นเป็นคริสจิงลุกขึ้นนั่ง

“อ่านหนังสือเครียดหนัก จนต้องลงไปนอนกับพื้นเลยหรอ” คริสถาม

อเล็กซ์ยิ้ม “ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ ท่านเซลา มีอะไรให้ฉันรับใช้หรอคะ”

คริสเดินมายืนมือให้อเล็กซ์เพื่อจุดให้เธอลุกขึ้น พลังตอบด้วยเสียงกั้วหัวเราะ

“ถ้าเจ้าจะเรียกข้าว่าเซลา ก็น่าจะลุกขึ้นมาทำความเคารพให้เป็นกิจจะลักษณะด้วยนะ”

อเล็กซ์หัวเราะ แล้วเปลี่ยนสรรพนามทันที “คุณคริสมาหาฉันอย่างนี้ คงไม่ใช่เพราะทะเลาะกับคุณชินเซียหรอคะ”

“โอ๊ย! ไม่หรอก เราออกจะรักกันหวานชื่น จะทะเลาะกันให้ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาล่ะ ว่าแต่เจ้าเถอะ อ่านเอกสารไปถึงไหนแล้ว”

อเล็กซ์หันไปมองกองหนังสือที่หีบอบออกมาจากชั้นเพื่อศึกษา แล้วตอบว่า “ยังไม่ได้อะไรเท่าไร ส่วนใหญ่เขียนแต่เรื่องเล่าอย่างละเล็ก ละน้อยเท่านั้น ฉันจะไม่เข้าใจจริงๆ ทำไมไม่รวบรวมให้มันอยู่ในที่เดียวกัน จะได้อ่านให้มันจบๆ ไปรวดเดียวเลย”

คริสมองตั้งหนังสือแวบหนึ่ง ทำท่ากระแอมไอนิดหนึ่ง ก่อนจะเปรย

เรื่องที่พวกเขาเหล่าไวเซอร์ช่วยกันวางแผนปูทางให้แก่ลูมิเนอร์ว่า

“บางทีเจ้าควรไปถามคนที่รู้เรื่องดี ให้เขาเล่าให้ฟังอาจจะเร็วกว่านะ”

อเล็กซ์หันมามองหน้าคริสอย่างมีความหวัง ก่อนจะหรีตามองเขาอย่างรู้ทัน

“ท่านเซลาคงไม่ได้หมายถึงท่านไวเซอร์แห่งแอมมอรินหรือกไฮ้ใหม่คะ”

คริสยกไหล่

“ในลิบาเนียไม่มีใครศึกษาเรื่องท่านแม่ मदแห่งพาเวนน่าได้ลึกซึ้งเท่าคุณแล้วละ นั่นคือข้อเท็จจริง ไม่ได้มีอะไรแอบแฝง”

“ข้อตกลงระหว่างฉันกับเขาจบไปนานแล้ว”

“แล้วพวกเจ้าตกลงอะไรกันล่ะ”

“ข้าจะช่วยเขาจัดการกับสัญญาณหายนะ...”

“ซึ่งตอนนี้สัญญาณหายนะก็เหลือเพียงสัญญาณสุดท้ายเท่านั้น”
คริสเสริม

อเล็กซ์อ้าปากจะเถียง คริสจึงพูดต่อว่า

“เจ้าไม่ห่วงวาทาเรียบ้างหรือ สัญญาณหายนะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แม้มันจะจบลงที่เดย์แมนก้า แต่อย่างที่เจ้าเคยแปลศาสน์ให้พวกเราฟังและจากที่พริสเซล่าเล่ามา สัญญาณนี้มันเป็นวงจร”

อเล็กซ์กำมือแน่น เธอรู้ดี ก็อย่างที่คริสว่า และการปรากฏตัวของวาริเวก้าก็อธิบายความน่าจะเป็นนั้นได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะป็นวงจรที่เซลากวาริเน่สร้างขึ้น หรือวงจรของจริง ทุกอย่างจะสิ้นสุดที่แอมมอรินอักษรตัวสุดท้าย ‘อำพัน’ ก็ปรากฏแล้ว นั่นหมายความว่า การเดินทางของเธอในดินแดนแห่งนี้กำลังจะสิ้นสุด

“เพราะห่วง ฉันถึงได้พยายามอยู่นี่ไง”

คริสมองสีหน้าเป็นกังวลของอเล็กซ์อย่างนึกขอบคุณ แม่เด็กสาวตรงหน้าจะรู้ว่าพวกเขาหลอกใช้เธอมาตลอด แต่อเล็กซ์ก็ยังเลือกที่จะช่วยเหลือพวกเขาต่อไป อเล็กซ์ยอมยกโทษให้ทุกคน แต่กลับไม่ยกโทษให้ลูมิเนอร์ สาเหตุที่เป็นอย่างนั้นดูเหมือนเจ้าตัวก็ยังไม่รู้ ว่าเบื้องหลังความพิเศษนั้นคืออะไร

คนเรา ต่อให้ใครทำผิดต่อเรามากมายแค่ไหน แต่ถ้าเขาเหล่านั้นไม่ใช่คนสำคัญ บาดแผลที่เกิดแก่จิตใจก็จะเป็นเรื่องเล็กน้อยรำย่อยเมื่อเทียบกับบาดแผลที่เกิดจากคนที่เรารักทำร้ายเรา แม้มีขนาดเพียงแคเศษเล็บ มันกลับเจ็บเจียนตาย

‘ลูมสำคัญต่อเจ้ามากสินะ เพราะสำคัญเจ้าถึงได้โกรธมากยังไงล่ะ’ คริสคิดในใจแต่ไม่พูด เขาอยากให้อเล็กซ์ค้นพบสิ่งนี้ด้วยตัวเธอเอง

“ข้ารู้ แต่ไม่รู้ว่าจะถามมอรินจะรอเจ้าได้นานเท่าไร”

อเล็กซ์เงยหน้ามองคริส แล้วก้มหน้า

“ฉันรู้ ฉันจะพยายาม”

คริสล้วงเอากระดาษรายชื่อหนังสือซึ่งวาซาเรียกจดเตรียมเอาไว้ยื่นส่งให้อเล็กซ์ อเล็กซ์จึงรับมันมาอ่าน

“วาซาเรียกกลับไปถึงอารามแห่งอำพันแล้ว จึงคัดชื่อหนังสือที่เจ้าน่าจะอ่านส่งมาให้ ข้าเลยเอามาให้เจ้า ถ้าเจ้าหาเล่มไหนไม่เจอ ก็ไปถามท่านโบดีที่หน้าห้องสมุดแล้วกันนะ”

อเล็กซ์รับมาไล่สายตาอ่านเร็วๆ แล้วเงยหน้าส่งยิ้มให้คริส

“ขอบคุณนะ คุณคริส”

คริสยกมือตบบนศีรษะอเล็กซ์เบาๆ สองสามทีอย่างเอ็นดู

“ไม่เป็นไร ฉันเข้าไปก่อน พักผ่อนบ้างล่ะ อเล็กซ์ ถ้าเครียดมากก็ไปคุยกับซินเซียที่มหาปราสาทได้นะ นางคงอยากคุยกับเจ้า”

“อ้อ” อเล็กซ์รับคำ แล้วเดินไปส่งคริสที่ประตู

“อ้อ ข้าเพิ่งได้รับแจ้งข่าวจากอัลแตร์เมื่อวานนี้”

อเล็กซ์มองคริสนิง แต่ไม่ถามต่อว่าข่าวอะไร แม้จะอยากรู้มาก แต่พยายามห้ามปากตัวเองไม่ให้ถามไป คริสมองท่าทางเมินเฉยนั้นอย่างอ่อนใจ แต่ก็พูดออกไป

“หลังวันงานฉลองอารามแห่งอำพัน ไวเซอร์แห่งออเรียมาจะเข้าพิธีเลือกคู่”

อเล็กซ์มองคริสตาโต แต่ชั่วไม่กี่วินาทีเด็กสาวก็เบือนหน้าไปทางอื่น

“ก็คงทำเป็นพิธีให้ดูเป็นเรื่องเป็นราวมากขึ้นละมัง ฉันได้ยินมาว่าตานั้นมีคู่หมายมาตั้งแต่เด็กแล้ว”

คริสพยักหน้า “ก็จริง ลูมน่ะประวิงเวลาเรื่องนี้มานานละ ตอนนี้อย่างท่านเซลาตั้งใจจะลงจากตำแหน่ง ก็เลยถึงเวลาที่ลูมต้องแต่งงานเสียที”

อเล็กซ์พยักหน้าอย่างไม่สนใจ คริสก็ไม่พูดอะไรต่อ เขาเพียงโบกมือลา แล้วเดินออกจากห้องไป อเล็กซ์รอจนประตูปิดลง เด็กสาวจึงทรุดตัวลงนั่งพิงที่หลังบานประตู เธอก้มหน้าพลางยกมือทาบหน้าอกตัวเองซ้ำๆ

“เจ็บ...เจ็บจัง ทำไมอยู่ๆ ก็เจ็บ บ้าจัง อเล็กซ์”

“เจ้าบอกนางอย่างนั้นหรือ” เสียงลูมิแแนร์ดังจากเปลวไฟสีทอง ขณะที่คริสผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังอาบน้ำเสร็จมาใส่ชุดนอน

“ใช่ ก็อัลแตร์แจ้งข่าวกับข้าอย่างนั้นจริงๆ เจ้าเดิมพันไว้สูงทีเดียวลูม ทำไมถึงเกิดจะยอมเข้าพิธีเลือกคู่เอาตอนนี้ล่ะ”

“เพราะท่านพ่อจะสละตำแหน่ง แล้วข้าก็อยากทำให้มันชัดเจน” ลูมิแแนร์ตอบ

“เจ้าคิดว่าอเล็กซ์จะยอมเข้าร่วมพิธีเลือกคู่ด้วยรี เพื่อนรัก นางคือ

แม่มดแห่งพาเวนน่านะ หากเจ้าลีม” คำเตือนสติของคริสทำให้ลูมิแแนร์
ถอนหายใจ แล้วสวนกลับว่า

“แล้วไม่ใช่พวกเจ้าหรือไง ที่แนะนำข้าว่าให้คว่า ‘โอกาส’ นี้ไว้”

มุมปากของคริสยกขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังพูดกระตุ้นเพื่อนรักต่อ

“ใช่ ข้าบอก แต่ไม่คิดว่าเจ้าจะจริงจังกับนางขนาดนั้น นี่แหละนะ
ที่เรียกว่ารักแรก”

“นี่เจ้ากำลังล้อข้าเหมือนดิสก้าอีกคนนั่นหรือ”

คริสหัวเราะหึๆ ในลำคอกับน้ำเสียงหงุดหงิดของเพื่อน ก่อนจะพูด
เสียงจริงจัง

“ข้าแค่พูดถึงสิ่งที่เจ้าจะต้องเจอ เมื่อมาลองคิดดู หายนะครั้งนี้ก็
ทำให้ข้าได้แต่งงานกับซินเซียอย่างไม่มีข้อคัดค้านด้านฐานะและตำแหน่ง
ข้าโชคดี แต่เจ้าไม่ได้โชคดีเหมือนข้าหรอกนะ ลูมิ”

“อเล็กซ์คงได้อาละวาดหนักแน่ ถ้าข้าทำอย่างที่เจ้าทำกับซินเซีย”
ลูมิแแนร์พูดเสียงเรียบ

คริสคุยพลางเดินเข้าสู่ห้องนอนของเขา คนที่นั่งอ่านประมวลคัมภีร์
อยู่บนเตียงจึงได้ยื่นชื่อตัวเองจากเสียงพูดของลูมิแแนร์ด้วย หญิงสาวเงย
หน้ามองคริสอย่างงุนงง คริสจึงรีบโบกมือปฏิเสธว่าไม่มีอะไรที่เธอต้อง
กังวล ก่อนจะพูดกับไวเซอร์แห่งออเรียมาต่อว่า

“แต่มันก็ได้ผล ส่วนเจ้า ข้าขอแนะนำให้เจ้าผ่านขั้นแรกให้ได้ก่อน
ดูท่าอเล็กซ์จะไม่ยอมกลับออเรียมาแน่ นางฝังตัวอยู่ในห้องสมุดคาเทียส
ตลอดเวลา แม้แต่อาหารยังกินในห้องนอน อย่ว่าแต่นางจะกลับไปเข้า
พิธีเลือกคู่กับเจ้าเลย ในวันงานฉลองอารามแห่งอำพัน นางจะมอง
หน้าเจ้าหรือเปล่า ข้ายังสงสัย”

เสียงจากอีกด้านของเปลวไฟสื่อสารเงียบไป จนคนช่างแหงเริ่ม
รู้สึกว่าเขาเล่นแรงไปแล้วมั้ง ความบาดหมางที่เกิดขึ้นระหว่างลูมิแแนร์กับ

อเล็กซ์ ส่วนหนึ่งก็เพื่อช่วยลิบาเนียให้พ้นวิกฤต พวกเขาทุกคนต่างหลุดพ้นจากหายนะนั้น และบางคนก็ได้รับรางวัลที่สูงค่าที่สุดในชีวิต มีเพียงลูมิแนร์เท่านั้นที่ต้องรับผลกระทบอยู่คนเดียว คิดอย่างนี้แล้วก็ไม่ยุติธรรมกับเพื่อนของเขาเลยจริงๆ

“ข้าขอโทษ ข้าไม่พูดเล่นแล้ว ข้าเชื่อว่าแผนของวาซาเรียจะต้องได้ผล ไม่เกินสามวัน นางต้องกลับขอเรียมานะ” คริสพูดทำลายความเงียบ

“ขอบใจ ดึกแล้ว เจ้าพักผ่อนเถอะ ขอบใจที่ส่งข่าว”
เปลวไฟสื่อสารสีทองดับลง คริสถอนหายใจยาว พลังหมุนตัวเดินไปขึ้นเตียง ก่อนจะล้มตัวลงนอนหนุนตักชายาของเขาที่ยกม้วนประมวลคัมภีร์ขึ้น แล้วก้มมอง

“คุยอะไรกันหรือคะ ทำไมพูดถึงข้าด้วย” ซินเซียถาม

คริสเอื้อมไปจับมือซินเซียมาหอม แล้วกุมไว้แนบอก

“แผนการของพวกผู้ชายนะ”

“แต่ละคนล้วนร้ายกาจทั้งนั้น” ซินเซียย่นและพยายามจะดึงมือออก แต่คริสยึดไว้ แล้วพูดด้วยแววตาจริงจัง

“หายนะพาเจ้ามาหาข้า แต่หายนะกำลังจะพรากอเล็กซ์ไปจากลูมิ”

ซินเซียสบตาคริสแวบหนึ่ง แล้วจึงหันไปวางประมวลคัมภีร์ไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียง ก่อนจะถามว่า “แล้วท่านแนะนำท่านลูมิให้ทำอย่างไรคะ”

“คว่ำตัวนางเอาไว้ แม้จะเพียงแค่ช่วงเวลาเดียวก็ตาม”

ซินเซียหันมาสบตาคริสนิ่ง “นั่นเป็นคำแนะนำที่ถูกตั้งขึ้นหรือคะ”

คริสใช้นิ้วพันปลายเส้นผมซินเซียเล่น พลังตอบว่า “มันถูกต้อง

ในเรื่องของความรัก นอกนั้นก็ผิดทั้งหมด”

“แล้วคุณอย่างท่านลุมที่ตรงไปตรงมา และอยู่ในกรอบตลอดเวลา จะยอมทำสิ่งนั้นหรือคะ”

ใบหน้าของคริสเปล่งประกายด้วยรอยยิ้ม พลังตอบว่า “นั่นแหละความรัก”

ซินเซียถอนหายใจยาวอย่างระอา “พวกผู้ชายช่างเอาแต่ใจจังนะคะ”

คริสลุกขึ้นนั่ง พลังถามว่า “เอาแต่ใจยังไง ข้าพูดความจริง”

“เวลาที่พวกท่านทำงาน พวกท่านก็อ้างว่าพวกเราผู้หญิงเป็นภาระ แต่พอเวลาพวกท่านอยากได้พวกเรา พวกท่านก็อ้างว่า นี่คือการรัก อย่างนี้ไม่เรียกว่าเอาแต่ใจหรือคะ”

คริสหรีตามอง พลังตอบว่า “ข้าไม่เคยมองเจ้าว่าเป็นภาระนะ”

“ข้าแค่ยกตัวอย่าง ไม่ได้เอ่ยถึงท่านสักหน่อย ทำไม่ต้องร้อนตัวด้วยคะ” ซินเซียถาม พลังขยับตัวเพื่อจะลงจากเตียง แต่คริสดึงเธอเข้ามาในอ้อมกอดเขา ซินเซียไม่ได้ขัดขืน เธอเพียงมองหน้าเขา คริสจึงยอมปล่อยแต่โดยดี ซินเซียลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง ปลดเครื่องประดับบนข้อมือและลำคอออก

ความเงียบเข้าครอบคลุมนิ่งทั้งห้องไปชั่วขณะหนึ่ง ทำให้คริสต้องพูดเสียงอ่อนว่า “พวกเราไม่ได้เอาแต่ใจนะ เพียงแต่เราคิดได้ที่ละอย่าง ในแต่ละช่วงเวลา เราจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญแก่สิ่งใดสิ่งหนึ่ง”

“ข้ารู้ และดูเหมือนท่านแม่มดก็จะมีเหมือนกัน นางกำลังให้ความสำคัญแก่สิ่งใดสิ่งหนึ่งอยู่ และสิ่งนั้นอาจไม่ใช่ท่านลุม”

คริสกลอกตา ก่อนจะล้มตัวลงนอนอย่างหมดแรง

“อย่างนี้ลุมจะมีหวังไหมเนี่ย”

ซินเซียหันไปมองคนนอนแผ่อยู่บนเตียงแวบหนึ่ง ขณะวางตุ้มหูที่

ถอดออกลงบนโต๊ะ แล้วเดินกลับมาขึ้นเตียง พลังชะงักไปมองหน้าคริส แล้วยิ้ม

“ถ้าไม่มีหวัง ก็จะไม่สู้หรอกคะ”

คริสมองรอยยิ้มของซาया แล้วดีดนิ้วคล้ายสายเชือกที่ผูกม่านรอบเตียงให้ทั้งตัวลงมาครอบคลุมเตียงนอนของเขา พร้อมกับรั้งคนตัวนี้มเข้ามาถอดไว้แนบอก

“ไม่แน่นอน” คริสยืนยันเสียงหนักแน่น

“เพราะอะไรคะ” ชินเซียวกระซิบถาม พลังมองดวงไฟในห้องที่หรี่แสงลงเรื่อยๆ ในที่สุดก็มีดมืดเหลือเพียงเสียงกระซิบของคนที่ทำให้ทุกคำคืนของเธอเต็มไปด้วยความอ่อนหวานที่สุด

“เพราะในช่วงเวลาเดียวกัน พวกเรา...คิดได้ทีละอย่างเท่านั้น”

3

บ๊องงสัย

“หนังสือพวกนี้ต้องได้รับอนุญาตจากสภาแอมมีสเสียก่อนถึงจะอ่านได้คะ” โบดีตอบ พลางส่งกระดาษรายชื่อหนังสือคืนให้แก่อเล็กซ์

“แล้วจะมีหนังสือไว้ทำไมคะ ถ้าอ่านไม่ได้” อเล็กซ์ถามอย่างไม่เข้าใจ

“มีคนที่อ่านได้ เพียงแต่ต้องทำเรื่องขออนุญาตก่อน หากท่านแม่มดสนใจอยากอ่านเนื้อหาในหนังสือพวกนี้ ทำไม่ลองไปขออ่านจากท่านไวเซอร์แห่งออเรียมาล่ะคะ” โบดีแนะนำ เมื่อเห็นอเล็กซ์ทำท่าทางเสียตายที่ไม่ได้อ่านหนังสือเหล่านั้น

อเล็กซ์เงยหน้ามองโบดีอย่างงุนงง โบดีจึงอธิบายต่อว่า

“ตั้งแต่เด็ก ท่านไวเซอร์ลูมิเนอร์ชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับชนเผ่าแอมมอริน ช่วงไหนที่พวกท่านไวเซอร์มาเรียนที่วิหารแห่งการเรียนรู้ที่คาเพนเทีย ท่านก็จะมานั่งคัดลอกหนังสือเพื่อเอาไว้ไปอ่านเวลาย้ายไป

เรียนที่เมืองอื่นเป็นประจำ”

“ก็ไหนว่าต้องขออนุญาตจากสภาแอมมีสก่อนไงคะ” อเล็กซ์แย้ง

โบดี้ขยับแว่นตามองหน้าเด็กสาวแวบหนึ่ง แล้วตอบด้วยสีหน้า
ราวกับเป็นเรื่องธรรมดาว่า

“ไวเซอร์และเซลาของทุกคนเฝ้าได้รับการยกเว้นจากข้อกำหนดนั้น
คะ ดังนั้นถ้าไม่ยากเสียเวลารอคำอนุญาตจากสภาแอมมีส ซึ่งคงต้อง
ใช้เวลาในการพิจารณาความเหมาะสมเป็นเดือนละก็ ข้าแนะนำให้คุณ
ไปขออ่านจากฉบับสำเนาของท่านลูมิเนอร์จะเร็วกว่า”

“แต่ฉันเป็น...” อเล็กซ์กลืนคำๆ ‘แม่ मदแห่งพาเวนน่า’ ลงคอแล้ว
ยิ้มนิ่งอึ้งไป

พักนี้รู้สึกว่าจะใช้ตำแหน่งนี้มาอ้างสิทธิ์หลายอย่างมากไป ครั้ง
นี้ก็ยิ่งผลลต่ออีก ทั้งที่อีกฝ่ายรู้ว่าเธอเป็นใคร แต่ยั้งยืนยั้นให้เธอต้อง
ทำตามระเบียบ นั่นคงเป็นกฎที่ไม่อาจใช้สิทธิ์ใดๆ มาละเมิดได้

“เป็นอะไรไปคะ” โบดี้ถามเรียกสติอเล็กซ์กลับมา

อเล็กซ์ส่ายหน้า พลังคอมพิวเตอร์ให้คนเฝ้าประตูห้องสมุดคาเทียส
แล้วเดินห่างออกไป เด็กสาวเดินออกมาเรียกรถรับจ้างที่วิ่งผ่านหน้า
ห้องสมุด เพื่อไปยังมหาปราสาท

คาเพนเทียยังเป็นเมืองที่วุ่นวาย มีประชากรหนาแน่นอยู่คับคั่ง
และเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ทำให้ที่นี่คล้ายเมืองราพินที่เธอจากมา อเล็กซ์
จึงรู้สึกผ่อนคลาย หากเธอต้องติดอยู่ที่ลิบาเนียไปตลอดชีวิต เธออาจจะ
เลือกสร้างบ้านที่นี่ แต่น่าเสียดาย ลางสังหรณ์บางอย่างบอกเธอว่า ไม่มี
ที่ใดในลิบาเนียสักแห่งเลยที่เธอจะลงหลักปักฐานได้ แม้คนที่นี่จะยอมรับ
เธอในฐานะแม่ मदแห่งพาเวนน่า แต่ตำแหน่งนั้นก็กั้นเธอให้ห่างไกลจาก
ความเป็นชาวลิบาเนียเช่นกัน

‘คุณเองก็รู้สึกอย่างนี้ใช่หรือเปล่า ท่านแม่ मद’

“ผู้สีกสิ” เสียงตอบดังแทรกขึ้นมา

อเล็กซ์กะพริบตา พลังหันไปมองคนตอบ แม่ मदแห่งพาเวรน่า ซึ่งมักไม่ปรากฏกายอย่างเต็มรูปแบบต่อหน้าเธอนัก หากไม่ได้อยู่ในที่ที่มีพลังของเทพเจ้าทั้งสี่มากพอ ตอนนี้เธอกลับนั่งอยู่บนที่นั่งฝั่งตรงข้ามกับเด็กสาว รวากับขึ้นมาบนรถลากคันนี้พร้อมกัน

“ที่นี่ไม่ใช่วิหารเทพเจ้าสักหน่อย ทำไมคุณโผล่มาได้ล่ะ” อเล็กซ์โพล่งถามไป

แม่ मदแห่งพาเวรน่าหัวเราะเสียงใส “เพราะตอนนี้เจ้ามีพลังมากพอจะเป็นสื่อกลางในโลกลิบาเนียให้แกเข้าได้แล้วนะสิ”

อเล็กซ์ขมวดคิ้วมุ่น แต่เมื่อเห็นแม่ मदแห่งพาเวรน่าจ้องเขม็งมาที่เส้นผมยาวของเธอซึ่งมัดรวบไว้เป็นหางม้า เด็กสาวจึงหยิบผมหางม้าที่พาดอยู่บนไหล่ขึ้น แล้วถามว่า

“ผม?”

แม่ मदแห่งพาเวรน่าจับผมตัวเองขึ้นเช่นกัน พลังตอบว่า “เจ้าพบพ่อมดมากี่คนแล้ว อเล็กซ์”

“นอกจากคุณวาชาเรีย คุณวาริเวก้า ก็มีปราชญ์เวทอีกสองคนที่อาเจนตาร์... อ้อ เข้าใจละ พวกเขาลึนไว้ผมยาวสินะ”

“เส้นผมคือตัวบ่งชี้พลังของพ่อมด ยิ่งยาวและดกหนามากเท่าไรนั้นหมายความว่า พวกเขา มีพลังเวทสูง”

“หรือคะ แหม ฉันคิดจะตัดมันอยู่พอดีเลย” อเล็กซ์ตอบหน้าตาย

แม่ मदแห่งพาเวรนามองข้ามการทำหน้านั้นไป แล้วเบือนหน้าไปมองข้างทางที่รถม้าวิ่งผ่าน

“ที่นี้กลับมาสุขสงบอีกครั้ง เจ้าทำหน้าที่ของเจ้าได้ดี อเล็กซ์”

“มันอาจจะสุขสงบได้เร็วกว่านี้ หากคุณทำมันด้วยตัวเอง” อเล็กซ์

แย้ง

แม่มดแห่งฟาเวอนน่าพยักหน้า “ก็อาจจริง ข้าทำหน้าที่นั้นมาตลอด”

“แล้วทำไมครั้งนี้ถึงจะทิ้งพวกเขาเสียล่ะคะ ทั้งที่พวกเขารอคอยท่านมาตลอด โดยเฉพาะ... ลูม”

ดวงตาสีฟ้าสดของแม่มดแห่งฟาเวอนน่าหันมาสบดวงตาของอเล็กซ์

“เจ้ารู้ไหม ทำไมข้าถึงมอบอำพันสีฟ้าให้แก่บุตรแห่งออเรียมา”

อเล็กซ์ส่ายหน้า ขณะในอกด้านซ้ายรู้สึกอึดอัด เธอรู้อยู่แล้วว่าอำพันสีฟานั้นเป็นของขวัญที่ลูมิแนรีได้รับจากแม่มดแห่งฟาเวอนน่า แต่ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่เธอรู้สึกอึดอัดเมื่อเห็นลูมิแนรีให้ความสำคัญแก่สร้อยเส้นนั้น ความรู้สึกอึดอัดที่กลายเป็นความเจ็บลึกจนน่ารำคาญ แต่เพราะเจ้าของสร้อยเส้นนั้นนั่งอยู่ตรงหน้าเธอ อเล็กซ์จึงต้องอดทน ไม่ยอมยกมือขึ้นทูปหน้าอกตัวเองเพื่อคลายความเจ็บนั้นอย่างเช่นทุกครั้ง

“ออเรียมา แปลว่า ทองคำ ทองคำคือราชาของโลกใบนี้ ราชาที่ไม่จำเป็นต้องมีมงกุฎหรือตำแหน่ง แต่เป็นการกระทำที่ตอกย้ำในตัวเองว่า พวกเขาคือราชาของโลกใบนี้ เด็กคนนั้นคู่ควรกับตำแหน่งบุตรของออเรียมา”

อเล็กซ์สบตาแม่มดแห่งฟาเวอนน่านิ่ง และไม่เข้าใจว่าแม่มดผู้ยิ่งใหญ่ตรงหน้าพูดเรื่องนี้ทำไม แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้อเล็กซ์รู้ว่า ทุกคำพูดของแม่มดแห่งฟาเวอนน่ามีความหมายเสมอ ขึ้นอยู่กับว่าเธอจะทำความเข้าใจกับมันได้ตอนไหน

“บุตรแห่งออเรียมา... ไซลี ครั้งแรกที่ฉันเจอคุณ ทำไมถึงบอกให้ฉันไปหาเขา ทั้งที่คุณก็น่าจะรู้ว่า ในสถานการณ์นั้นลูมไม่มีวันพาฉันกลับบ้านได้”

ริมฝีปากของแม่มดแห่งฟาเวอนน่าฉีกยิ้มกว้างอย่างมีเลศนัย

“ข้าบอกให้เจ้าตามหาบุตรแห่งออเรียมา แล้วเขาจะอธิบายความ

เป็นไปของโลกใบนี้ให้เจ้าฟัง”

อเล็กซ์เลิกคิ้ว ถึงอยากเถียงแต่ก็เถียงไม่ออก ตอนนั้นเธอเอาแต่คิดว่าอยากกลับบ้าน เลยตีความคำพูดของแม่ मदแห่งพาเวนน่าไปว่า ลูมิแนร์จะพาเธอกลับบ้านได้ และนั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ลูมิแนร์ใช้จุดนี้เป็นข้อต่อรองให้เธอช่วยเขา

“เป็นฉันที่เข้าใจผิดไปเองสินะ ลูมก็แค่เล่นตามน้ำ...” อเล็กซ์พึมพำด้วยน้ำเสียงหยันที่พาตัวเองเข้าไปในวังวนที่ไร้ทางออกครั้งนี้

“ไม่นะ ไม่เชิง” แม่ मदแห่งพาเวนน่าดึงขึ้น

อเล็กซ์เหลือบสบดวงตาของแม่ मदแห่งพาเวนน่าที่เปล่งประกายประหลาดวาทหนึ่งอย่างถามไถ่

“จริงๆ ก็ไม่เชิงว่าเด็กคนนั้นไม่รู้วิธีพาเจ้ากลับบ้านหรอกนะ”

อเล็กซ์มองแม่ मदแห่งพาเวนน่าเขม็ง

“คุณต้องการจะบอกอะไรกันแน่”

คนสูงวัยกว่าหัวเราะอย่างชอบใจ ทำให้อเล็กซ์หมดความอดทนสลับไปว่า

“คุณนี่ทำตัวสมกับเป็นแม่ मदจริงๆ!”

เสียงหัวเราะเงิบลง สีหน้าของแม่ मदแห่งพาเวนน่ากลับเป็นจริงจัง พร้อมกับตอบว่า

“จิตที่ลับสนไม่สามารถแสดงพลังอะไรได้ การที่เจ้าฝ่าวิกฤตของหายนะมาได้ทั้งหมด นั่นแสดงว่าเจ้าต้องเข้าใจถึงสถานะของตัวเองในตอนนี้ได้ดีพอสมควร...”

อเล็กซ์กลืนน้ำลายอย่างยากเย็น ทั้งที่ไม่ละสายตาไปจากดวงตาอันทรงพลังของฝ่ายตรงข้าม ขณะไต่ยีนแม่ मदแห่งพาเวนน่าพูดต่อว่า

“อย่างลัวอเล็กซ์ แม่ मदประจำเผ่าจะเป็นคนสุดท้ายที่กลัว เพราะเจ้าคือที่พึ่งสุดท้ายของพวกเขา มันคือศักดิ์ศรีและจิตวิญญาณของแม่ मद”

“คุณเคยพูด...” อเล็กซ์ยังจำได้ดี

“ใช่ เพราะเป็นแบบนั้น แม่ मदจึงต้องรู้เสมอว่า ความกลัวของเรา คืออะไร”

น้ำเสียงจริงจังของแม่ मद แห่งพาเวนน่าทำให้อเล็กซ์ชะงักสิ่งที่เขาจะพูด หากเป็นก่อนหน้าที่เธอจะทำอะไรบ้าบิ่นอย่างยอมให้ปีศาจร้ายเข้ามาสิงในร่างตัวเอง คำตอบของเธอก็คงเป็น ‘กลัวตาย’ แต่ในเวลานี้... ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว

“เราห้ามไม่ให้กลัวไม่ได้หรอกเด็กน้อย แต่ถ้าเรารู้ว่าเรากลัวอะไร แล้วจัดการกับมันเสีย เราก็จะไม่กลัวมันอีกต่อไป”

แม่ मद ทั้งสองสบตากันนิ่งนาน เมื่อรถลากเคลื่อนเข้าสู่เขตมหาปราสาทส่วนหน้า เพื่อจอดให้อเล็กซ์ลง ร่างของแม่ मद แห่งพาเวนน่าก็ค่อยๆ จางหายไป พร้อมกับย้ายสิ่งที่เธอต้องการบอกอเล็กซ์อีกครั้งว่า

“ไม่มีอะไรน่ากลัวเท่ากับคนที่ไม่รู้ว่าคุณกลัวอะไรหรอก อเล็กซ์”

ประตูห้องโดยสารเปิดออกโดยคนขับรถลาก เขามองเข้ามาข้างในรถด้วยความสงสัย ทำให้ผู้โดยสารของเขาจึงไม่ขยับตัวลงจากรถเสียที่ อเล็กซ์นั่งตัวแข็งที่อยู่อุหลายนาที จนได้ยินเสียงเรียกของคนขับรถลาก เด็กสาวจึงได้สติ แล้วลงจากรถและจ่ายเงินค่าโดยสาร แล้วยืนมองคนขับรถลากเคลื่อนรถออกจนพ้นประตูไป

สายลมพัดผ่านตัวเธอไปวูบใหญ่ อเล็กซ์ถอนหายใจยาว แล้วหมุนตัวเดินไปตามทางเดินของมหาปราสาทเพื่อเข้าไปยังส่วนใน ทาสในมหาปราสาทพอนเห็นเด็กสาวก็หยุดทำความเคารพอย่างนอบน้อม อเล็กซ์เพียงพยักหน้าแล้วเดินผ่านพวกนางทาสตรงไปยังห้องทำงานของซินเซีย ซึ่งคริสจัดให้ เพราะตอนนี้ซินเซียคือชายาเพียงคนเดียวของเซลาแห่งคาเพนเทีย

ในห้องทำงานใหญ่ที่ผนังสองด้านเปิดโล่งมองเห็นทะเลกว้าง

เหล่านางทาสกำลังนำผ้าเป็นพับๆ หลายร้อยพับมาเรียงไว้ ชินเซียเดินตรวจดูผ้าแต่ละพับอย่างละเอียด อเล็กซ์ยืนมองหญิงสาวที่เคยเป็นทาสอยู่ในสภาพหนีหัวซุกหัวซุน ซึ่งตอนนี้ได้กลายร่างเป็นหญิงสูงศักดิ์ที่มีเกียรติด้วยสายตาอ่อนลง

ทุกคนล้วนมีหน้าที่ที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ไม่อย่างนั้นนางทาสคนนั้นคงจะไม่ใช่ม้ากุ่มหัวใจของเซลาแห่งคาเพนเทียได้อย่างสมศักดิ์ศรี ความสุขที่ท้อประกายจากรอยยิ้มของชินเซีย ทำให้อเล็กซ์รู้สึกผ่อนคลาย และทำให้เธอรู้ว่า การที่เธอยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ที่นี่สงบสุข ไม่ใช่การกระทำที่เปล่าประโยชน์

“อ้าว ท่านแม่มด มาตั้งแต่เมื่อไรคะ” ชินเซียเพิ่งตรวจพับผ้าตรงหน้าเสร็จ เมื่อลุกขึ้นมาเห็นอเล็กซ์จึงร้องทักอย่างยินดี

อเล็กซ์ยิ้มกว้าง ขณะเดินไปหาชินเซียกลางตอบว่า “เดือนหลายที่แล้วนะคะ ว่าให้เรียกกอเล็กซ์เฉยๆ”

ชินเซียทำเพียงยิ้มรับ

“ทำอะไรรออยู่คะ” อเล็กซ์ถาม พลางปรายตาไปยังกองผ้ามากมาย

“ตรวจดูผ้าที่เหล่าเจ้าเมืองต่างๆ ในคาเพนเทียส่งมาให้ท่านเซลาเพื่อเฉลิมฉลองการขึ้นรับตำแหน่งนะคะ”

“ตรวจ?” อเล็กซ์ทวนถามอย่างสงสัย

“ถึงจะกำจัดปีศาจร้ายไปแล้ว แต่เราก็ไม่ควรประมาทนะคะ”

คำตอบของชินเซียทำให้อเล็กซ์เลิกคิ้ว หลังจากกำจัดปีศาจร้าย อเล็กซ์มีวแต่ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับแม่มดแห่งพาเวนน่า แต่ผู้หญิงตรงหน้ากำลังเตือนให้อเล็กซ์ระลึกถึงความจริงที่ว่า ปีศาจร้ายไม่ได้จากไปไหน มันแค่ถูกสะกดไว้เหมือนเช่นที่ผ่านมา หากไม่ระมัดระวัง เจ้าปีศาจตนนั้นก็อาจกลับมาลึนกินพวกเธออย่างไม้อู้ตัวอีกก็ได้

“คุณครีส์โซคดีจังนะคะ”

คำชมของอเล็กซ์ ทำให้ซินเซียหน้าแดงระเรื่อขึ้น

“ข้าแค่ทำตามหน้าที่เท่านั้น”

“แต่ไม่ทำก็ได้ ไม่ใช่เหรอคะ” อเล็กซ์ยิ้มนกแกมหยอก

ใบหน้าของซินเซียยิ่งแดงมากขึ้น จนอเล็กซ์หัวเราะว่า

“ไม่แก้งแล้วค่ะ พอมีเวลาคุยหน่อยไหมคะ”

ซินเซียพยักหน้า แล้วหันไปส่งนักบวชหญิงที่ขอให้มาช่วยงานทำ
หน้าที่แทน จากนั้นเดินนำอเล็กซ์ออกจากห้องทำงานไปยังห้องนั่งเล่นซึ่ง
อยู่ติดกัน ที่นั่นอเล็กซ์พบคริสนอนหลับอยู่บนเก้าอี้ยาวข้างหน้าต่าง

“เขาออกไปตรวจท่าเรือตั้งแต่เช้าเพิ่งกลับเข้ามา อีกเดี๋ยวก็จะ
มีประชุมต่อตอนบ่าย ข้าเลยให้นอนพักที่นี่ก่อน” ซินเซียรีบบอก เมื่อ
อเล็กซ์หันมาทำท่าจะถาม แล้วเชิญให้อเล็กซ์นั่งที่ชุดรับแขกซึ่งอยู่ไม่ห่าง
จากจุดที่คริสนอนอยู่

“รับน้ำผลไม้ไหมคะ”

“ขอบคุณมากค่ะ อากาศเริ่มร้อนแล้ว”

อเล็กซ์ตอบ ขณะพิจารณาสีหน้ายามหลับของคริสไปด้วย แม้แต่
เธอยังรู้ว่า ใบหน้าของคริสผ่อนคลายแค่ไหน แน่นนอน สิ่งนี้ไม่ได้เกิดเพียง
เพราะปัญหาทุกอย่างได้คลี่คลายลงแล้ว แต่เพราะการนอนในห้องนี้ทำให้
คนนอนยังได้ยินเสียงจากห้องข้างๆ ได้ชัดเจน

‘ความสัมพันธ์ของคนนี้ช่างมหัศจรรย์จัง’ อเล็กซ์คิด ระหว่างหัน
ไปรับแก้วน้ำสี่สวยที่เย็นเฉียบจากซินเซีย

“มีอะไรจะคุยกับข้างนั้นเหรอคะ” ซินเซียถาม

อเล็กซ์จิบน้ำผลไม้ไปสองสามอีก แต่ก็ยังนั่งเงิบ ซินเซียมอง
อเล็กซ์อย่างรอคอย ในที่สุดอเล็กซ์ก็เอ่ยขึ้นว่า

“ท่านโบตีที่ห้องสมุดบอกว่า มันอาจจะเร็วกว่า ถ้าฉันไปขอยืม
หนังสือจากลุม”

ซินเซียพยักหน้า “หมายถึงรายการหนังสือตามที่ท่านวาซาเรียแนะนำให้ท่านอ่านใช่ไหมคะ”

“คะ”

“ทำไมท่านอเล็กซ์ถึงได้อ่านหนังสือพวกนั้นล่ะคะ มันเกี่ยวข้องกับสัญญาอนุญาตหยานะที่หกชั้นหรือ”

อเล็กซ์ก้มมองแก้วน้ำผลไม้ที่ถืออยู่ พลังตอบว่า “ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันคะ”

ซินเซียขมวดคิ้ว อเล็กซ์จึงวางแก้วน้ำลง แล้วชูมือขึ้น เผยให้เห็นท้องแขนที่มีสัญลักษณ์ทั้งหกปรากฏขึ้น

ซินเซียมองท้องแขนอันว่างเปล่านั้นด้วยสายตาไม่เข้าใจ เธอได้ยินมาว่าไวเซอร์แต่ละคนจะเห็นสัญลักษณ์ของชนเผ่าตัวเองบนแขนของอเล็กซ์ได้ และนี่คงหมายถึงสัญญาอนุญาตหยานะที่หกได้ปรากฏขึ้นแล้ว

“สัญลักษณ์ที่หก ปรากฏขึ้นตั้งแต่วันที่ฉันกลับมายังลิบาเนีย”

“กลับมา...นั่นหรือคะ” ซินเซียทวนถาม

อเล็กซ์พยักหน้า “ตอนฉันสลบไปเพราะพิธีชำระจิต ฉันฝันว่าฉันกลับไปยังที่ที่ฉันจากมา แต่อำพันก้อนนั้นก็นำฉันกลับมาที่นี่อีกครั้ง” ดวงตาของอเล็กซ์เหลือบมองกำไลอำพันที่แขนขวา แล้วพูดต่อ

“ตอนแรกฉันคิดว่าเป็นแค่ความฝัน แต่ไม่ใช่”

อเล็กซ์กางมือข้างที่เธอสัมผัสกับขวดพลาสติกสีขาว แล้วจับมันโยนใส่ตะกร้าในความฝันตรงหน้าซินเซีย

“มันมีกลิ่น”

“กลิ่น?”

“กลิ่นของถุงมือ ต่อให้เจือจางแค่ไหน ฉันก็จำมันได้ ฉัน...กลับไปที่นี่มาจริงๆ แต่อำพันกับคุณฮาโรพาฉันกลับมา”

“ท่านฮาโร แต่ว่า...”

อเล็กซ์พยักหน้า “ในเวลานั้นเขาน่าจะตายแล้ว ก็อย่างที่ทุกคนเล่าให้ฉันฟัง คุณฮาโรเป็นเอ็มวิส การตายของเขาไม่ใช่การตายในแบบที่เราเข้าใจ แต่จนถึงตอนนี้ฟรีสก็ไม่เคยได้พบคุณฮาโรในแบบที่ฉันได้เจอฉันเลยไม่เข้าใจว่ามันหมายความว่าอะไร เอ็มวิสคืออะไร และสัญญาณหายนะที่หก มันคืออะไรกันแน่”

“บางที่ท่านอเล็กซ์อาจต้องไปหาคำตอบนั้นที่แอมมอริน ข้าว่ามันน่าจะได้เบาะแสมากขึ้น เหมือนกับทุกครั้งที่ท่านไปเยือนและแก้ไขหายนะในแต่ละชนเผ่า” ซินเซียแนะนำอย่างจนปัญญาเหมือนกัน

อเล็กซ์ยิ้มอ่อน “นั่นสินะคะ แต่ก่อนหน้านั้น ฉันต้องหาคำตอบบางอย่างให้ได้ก่อน”

ซินเซียมองอเล็กซ์ที่มองตรงมายังเธออย่างสงสัย

“อะไรหรือคะ ข้า...พอจะช่วยท่านได้จ้ะหรือ”

“คุณซินเซียเคยบอกว่า คุณตาของคุณเป็นพ่อมด ส่วนคุณยายของคุณเป็นนักบวช ใช่ไหมคะ”

“ค่ะ”

“นั่นหมายความว่า คุณสามารถใช้ได้ทั้งมนตร์ขาวและเวทมนตร์”

ซินเซียยิ้มรับ “นั่นเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยมีคนนึกถึงนัก”

“แล้วเคยใช้ไหมคะ”

ซินเซียส่ายหน้า “มนตร์ขาวกับเวทมนตร์แตกต่างกันค่ะ แม้ทั้งสองอย่างจะเป็นพลังแห่งจิตเหมือนกัน แต่การแสดงออกกลับแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ถ้าให้อธิบายง่ายๆ มนตร์ขาวมักแสดงผ่านเสียง แต่เวทมนตร์จำเป็นต้องใช้อำพันเป็นสื่อ”

“แต่นักบวชทุกคนก็มีอำพันเดียนานี้คะ” อเล็กซ์แย้งไปตามความคิดตัวเอง

ซินเซียส่ายหน้า “อำพันเดียน่าเป็นเพียงเครื่องมือใช้ฝึกจิต และ

เป็นหลักฐานในแบบรูปธรรมว่านักบวชคนนั้นผ่านบททดสอบแห่งจิตแล้ว หรือยัง ไม่มีการแผ่พลังผ่านอำพันนั้นเหมือนกับอำพันชนิดอื่นที่พวกพ่อมดมี”

“แล้วเอ็มวิสละคะ พวกเขาใช้พลังยังไง จากเสียง หรือจากอำพัน”

ซินเซียส่ายหน้า “ข้าไม่ทราบเหมือนกัน แต่จากที่ท่านคริสเล่าถึงการใช้พลังของท่านฮาโร ร่วมกับเรื่องเล่ามากมายของพวกเอ็มวิสที่ข้าเคยได้ยินมา ข้าเคยคิดเล่นๆ ว่าการใช้พลังของพวกเอ็มวิสน่าจะคล้ายกับ...” ซินเซียชะงักคำพูดไว้ ขณะเหลือบสบตาอเล็กซ์ที่รอฟังอยู่ อเล็กซ์จึงพูดต่อให้แทน

“แม่มดแห่งพาเวนน่าไซ่ไหมคะ”

ซินเซียยังไม่ทันจะตอบ เสียงคริสก็ดังแทรกขึ้น

“ทำไมเจ้าถึงได้สนใจเรื่องนี้ล่ะ”

อเล็กซ์หันไปหาคนถาม “ตื่นแล้วหรือคะ คุณคริส”

“สั๊กพักแล้ว ว่ายังไงล่ะ อเล็กซ์ ทำไมเจ้าถึงสนใจเรื่องนี้”

อเล็กซ์หุบตาลง “ฉันแค่สงสัย และไม่เข้าใจ ว่าทำไมผู้คนถึงได้กลัวเอ็มวิส ที่สำคัญฉันไม่เข้าใจเจ้าสัญลักษณ์สุดท้ายที่ปรากฏขึ้น เอ้อตอนนี้คุณวาชารีเยไม่ได้ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากไซ่ไหมคะ”

“ถ้าเกิดเรื่องกับวาชารีเย รับรอง เจ้าจะได้รู้เป็นคนแรก” คริสพูดติดตลก

อเล็กซ์หลับตาอย่างอ่อนใจ เป็นการยอมรับโดยดุษณี ขณะพูดว่า “ที่ผ่านมาก็เป็นแบบนี้มาตลอดนี่”

คริสหัวเราะในลำคอ และยังถามคำถามเดิมที่ยังไม่ได้คำตอบว่า

“ทำไมเจ้าถึงสนใจเอ็มวิสล่ะ”

อเล็กซ์ถอนหายใจยาว “ฉันยังบอกตอนนี้ไม่ได้”

คริสเลิกคิ้ว เขาเริ่มเข้าใจความรู้สึกของลูมิเนอร์แล้ว ว่าอะไรทำให้

เพื่อนของเขากังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนไปของอเล็กซ์ เด็กสาวที่แสน
เปิดเผย ตัดจะโวยวายและซึ่กั้วคนนั้นได้เปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

“แล้วเจ้าพร่อมจะบอกพวกเราเมื่อไร”

อเล็กซ์สบตาครีสนิ่ง ขณะตอบว่า

“อย่างน้อยก็ต้องหลังจากที่ฉันได้อ่านข้อมูลที่ ลูมิเนอร์ มากัสตาร์
มีทั้งหมดแล้ว”

4

สาส์นจากแอมบัส

ลูมิแนร์ไฟล์สายตาผ่านตัวอักษรสีม่วงที่เรืองแสงขึ้นจากม้วน
สาส์นซึ่งเพิ่งส่งมาถึงเขาเมื่อเช้า แม้สมองของเขาจะยังมีงงอยู่บ้าง
เพราะนอนไม่หลับต่อเนื่องมาตั้งแต่วันเผาศพอดีตเซลาแห่งคาเพนเทีย
แล้ว แต่อาการนั้นก็ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มไม่ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่
ตรงหน้าขณะนี้

“ท่านไวเซอร์” อัลแตร์ส่งเสียงเรียก รังสติของลูมิแนร์ให้กลับมา

“สภาแอมบัสทำงานเร็วเสมอ วาซาเรียต้องหยุดหงิดอยู่เน่ๆ”

ลูมิแนร์เปรย พลางยื่นม้วนสาส์นนั้นให้อัลแตร์

“เท่าที่ข้าจำได้ ข้าไม่เคยเห็นท่านวาซาเรียหยุดหงิดเลยนะครับ”

อัลแตร์ค้ำ

มุมปากของลูมิแนร์ยกขึ้น “ข้าเคย...แค่คนเดียว”

อัลแตร์ละสายตาจากม้วนสาส์นไปมองไวเซอร์ของเขาอย่างรอก

คำอธิบาย

ชายหนุ่มจึงกล่าวว่า “ตอนที่พวกเราไวเซอร์ทั้งหมดติดอยู่ในกับดักวงแหวนอิควิเลียนของอารามแห่งอำพัน ตอนนั้นพวกเราเพิ่งอายุได้สิบขวบ โอเวททำให้คริส ดิสก้า แล้วก็อิกลาสลบไป ส่วนข้าก็อยู่ในภาวะสลึมสลือ เหลือแค่พริสกับวาซาเรีย ข้าไม่แน่ใจว่าพวกเราออกมาได้อย่างไร แต่พริสเล่าว่า วาซาเรียเกือบจะทำลายอาณาเขตที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกนั้นด้วยตัวคนเดียวแล้ว หากไม่ใช่เพราะอัศวินดีพาของเขาค้นหาพวกเราจนเจอ และเปิดค่ายกลเข้ามาจากด้านนอก แล้วพาพวกเราออกไปเสียก่อน”

“หลังจากนั้นไม่กี่ปี ท่านวาซาเรียก็ได้รับตำแหน่งปราชญ์เวทที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของแอมมอริน” อัลแตร์เสริมต่อ

ลูมิแนร์พยักหน้า แล้วลุกยืน “วาซาเรียเตือนข้าแล้ว ว่าต้องเกิดเรื่องแบบนี้ ผู้ใหญ่ในสภาแอมมีสจึงต้องหาโอกาสแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว แต่ยังไม่พอใจวาซาเรียและไม่อยากมีเรื่องกับออเรียมา”

“แต่ว่าครั้งนี้พวกเขาสามารถร้องขอต่อสภาเพียริตอร์นอย่างชอบธรรม ท่านลูม...”

ลูมิแนร์ส่ายหน้า “ข้าจะไม่เปลี่ยนใจ อัลแตร์ ตั้งแต่ข้าตัดสินใจพูดเรื่องนี้กับท่านพ่อ ข้าก็ถอยไม่ได้แล้ว”

พาทีเน่ถอนหายใจยาว อัลแตร์เลี้ยงลูมิแนร์มาตั้งแต่เด็ก จึงรู้ว่าสัจใจของนายเหนือหัวดี หากลูมิแนร์ตัดสินใจเรื่องใดไปแล้ว ย่อมต้องทำให้สำเร็จ เขาจะเดินหน้าทำมันอย่างจริงจัง โดยไม่ยอมถอย ไม่ว่าจะเรื่องนั้นๆ จะเป็นเรื่องเล็กหรือใหญ่แค่ไหนก็ตาม แม้สุดท้ายจะไม่สำเร็จ มันต้องเป็นเรื่องไร้ทางสู่จริงๆ ลูมิแนร์จึงจะยอมถอย...เพื่อไปตั้งหลัก แล้วกลับไปสู้ใหม่

“แต่ปัญหาครั้งนี้จะใช้ความดีดั่งอย่างนั้นได้ฉันหรือ” อัลแตร์